

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา: กรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

The Relationship between Learning Style and Students' Personal Profile:
Case Study in Bangkok Thonburi University

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล (Wilailuk Sereetrakul)*

พีรวัฒน์ ชูเกียรติ (Perawat Chookhiatti)**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรีและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 340 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของกราช่าและไรซ์แมน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบแบบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน นักศึกษาต่างชั้นปีกันใช้รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดกับนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพ ฯ ใช้รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง ส่วนรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ 4 รูปแบบ คือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพิง และแบบแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาระดับปริญญาตรี

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Asst. Prof, Ph.D. Faculty of Education, Bangkokthonburi University.

** อาจารย์ ดร. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Ph.D. Faculty of Administration, Bangkokthonburi University.

Abstract

The objectives of this research were to study learning styles of students in Bangkokthonburi University, and examine relationship between learning styles and students' personal profile. This quantitative research used Grasha & Reichman Learning style questionnaires to collect data from a sample of 340 undergraduate students. Then data were analyzed by using t-test, Analysis of Variance and Pearson's Correlation Coefficient test. The results revealed that students used a participation learning style the most while they used an avoidant learning style the least. Male and female students used different learning style, students in different class level used different learning style, in addition, students with domicile in Bangkok and those residing in other provinces had different learning styles. Students' achievement had positive relationship with participation learning style but had negative relationship with avoidant learning style. Others 4 learning styles (Independent, collaborative, dependent and competitive style) had no relationship with students achievement.

Keywords: learning Styles, students achievement, undergraduate students

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา โดยการเตรียมนักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถ ทั้งความรู้ในด้านวิชาการ และการเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาสามารถพัฒนาตนเองให้เป็นบุคลากรที่มีศักยภาพต่อไปได้ ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จะทำให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษา การศึกษาระดับอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาให้สอดคล้องกับ ความเปลี่ยนแปลงและความต้องการของสังคมอยู่เสมอ ต้องมีการขยายโอกาสการศึกษาให้มีความหลากหลาย ทั้ง โครงสร้าง รูปแบบ หลักสูตร และระบบการเรียนการสอน เน้นผู้เรียนให้มีความสามารถทางปัญญา สามารถ แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง (เพ็ญพนา พ่วงแพ และอรพิน ศิริสัมพันธ์, 2558) โดยเฉพาะมหาวิทยาลัย จำเป็นต้องจัดองค์ประกอบของการเรียน การสอน อันได้แก่ อาจารย์ บุคลากร หลักสูตร อาคารสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์สนับสนุนการเรียนการสอน รวมถึง สภาพแวดล้อมในสถานศึกษา สิ่งอำนวยความสะดวก ที่เอื้ออำนวย ให้การเรียนการสอนดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คำนึงถึงความแตกต่างระหว่าง บุคคลของผู้เรียน บางคนเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว บางคนต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจ บางคนเรียนรู้ได้ดีจาก การบรรยายของอาจารย์ ในขณะที่บางคนเรียนรู้ได้ดีจากการอ่านและการค้นคว้าด้วยตนเอง บางคนเรียนรู้ได้ดี จากการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน อาจารย์ผู้สอนควรเลือกรูปแบบการสอนและกิจกรรมให้ สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียน

การประเมินรูปแบบการเรียนรู้เป็นการแสดงให้เห็นว่า ผู้สอนให้ความสำคัญในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งมีผลทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ที่มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง การเรียนรู้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล และการเรียนรู้เกิดขึ้นได้เพราะตัวผู้เรียนเอง โดยเฉพาะในปัจจุบันผู้สอนต้องทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการความสะดวกในการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน โดยมีแนวความคิดว่า ผู้เรียนทุกคนมีความแตกต่างกัน มีความคิดเห็น การเลือกสิ่งที่เรียน และที่สำคัญคือมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน ดังนั้นจึงไม่มีวิธีการสอนวิธีใดที่เป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนต้องเป็นผู้สังเกตว่าผู้เรียนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบใด เพื่อวางแผนการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับรูปแบบของผู้เรียน ทิศนา ขัมมณี (2551: 29-31) ได้สรุปความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ว่า การที่ผู้สอนตระหนักถึงธรรมชาติที่แตกต่างกันของผู้เรียน เข้าใจว่าผู้เรียนแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกัน อันเนื่องมาจากการมีกระบวนการรับรู้ กระบวนการคิด ประสบการณ์เดิม พฤติกรรมบุคลิกลักษณะรวมทั้งบริบทและสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน ความเข้าใจนี้ช่วยให้ผู้สอนจัดการเรียนรู้ และแก้ปัญหาการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้น รวดเร็วขึ้น ใช้นเวลาน้อยลง มีสมาธิในการเรียนมากขึ้น มีความสุขในการเรียนรู้ มีความวิตกกังวลน้อยลง เข้าใจและจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้มากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเองและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

นักวิชาการเป็นจำนวนมากได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ เช่น Kolb D. A. (1985) ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์แบ่งวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนตามแบบการคิด (Cognitive Style) McCarthy (1997) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ตามความถนัดในการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha & Reichman (1975) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha & Reichman ได้จัดแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ตามบุคลิกภาพของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ คือ

1. แบบอิสระ (Independent style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาได้ใช้ความคิดในการเรียนด้วยตนเองอย่างมีความเชื่อมั่นในความสามารถ ชอบการเรียนรู้ และใฝ่หาความรู้จากสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเพียงลำพังได้ ผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนแบบนี้ จะเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าตนเองสามารถคิดวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

2. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาไม่กระตือรือร้นในการเรียน ไม่ค่อยสนใจการเรียน ไม่ต้องการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ในชั้นเรียน ไม่ต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน และไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน มีเป้าหมายในการเรียนเพียงเพื่อให้เรียนจบได้รับปริญญา ไม่คิดว่าความรู้ที่จะได้รับจะมีความสำคัญ ไม่สนใจเนื้อหาวิชา จึงขาดเรียนบ่อย

3. แบบร่วมมือ (Competitive style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาที่มีความคิดเห็นว่าจะต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับอาจารย์และเพื่อน โดยชอบทำงานเป็นกลุ่ม ชอบการอภิปรายเพื่อสร้างความเข้าใจและการให้คำแนะนำช่วยเหลือเพื่อนร่วมชั้นเรียน ผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนแบบนี้มีความรู้สึกว่าจะสามารถเรียนได้ดีที่สุดโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สติปัญญา และความสามารถซึ่งกันและกัน จึงให้ความร่วมมือกับอาจารย์ และ กลุ่มเพื่อน

4. แบบพึ่งพา (Dependent style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาที่มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ประสงค์ให้อาจารย์เป็นผู้กำหนดสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ โดยมีความคิดว่าอาจารย์และเพื่อน ๆ เป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะเรียนรู้เฉพาะสิ่ง ที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น โดยมีความคิดเห็นว่า การเรียนให้สำเร็จ ตนเองต้องพึ่งพา อาจารย์ และเพื่อน ๆ

5. แบบแข่งขัน (Competitive style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ที่นักศึกษามุ่งเน้นการเรียนเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดีกว่าเพื่อน ๆ ในชั้นเรียน เพราะมีความเชื่อมั่นว่า ตนเองสามารถแข่งขันกับคนอื่น ๆ ได้ ต้องการให้อาจารย์ชมเชย หรือให้ความสนใจตนเองมากกว่าเพื่อน ๆ เพื่อให้ทุกคนยอมรับ ต้องการให้ตนเองเด่นและดีกว่าคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน จึงต้องพยายามแข่งขันกับเพื่อน ๆ เพื่อเอาชนะหรือ หวังรางวัล เช่น คำชมจากอาจารย์ หรือเกรด

6. แบบมีส่วนร่วม (Participate style) หมายถึง แบบการเรียนรู้ที่นักศึกษาชอบเข้าเรียนในชั้นเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะหาความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ชอบการทำกิจกรรมในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อน ชอบการอภิปรายในชั้นเรียน ผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนแบบนี้ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา จึงมักไม่ค่อยโดดเรียน ต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้มากที่สุด

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาวิชาสถาบันการศึกษา และระดับชั้นปีที่แตกต่างกันจะมีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา มีผลทำให้นักศึกษาตอบสนองต่อสภาพการเรียนการสอน ในลักษณะที่แตกต่างกัน ผู้สอนจะดำเนินการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียนได้ ก็ต่อเมื่อผู้สอนเข้าใจลักษณะของผู้เรียน โดยเฉพาะ คือรูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่มเป็นอย่างดี ผู้เรียนซึ่งเรียนด้วยการสอน ที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของตนก็จะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนซึ่งเรียนด้วยวิธีการสอนที่ไม่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของตน (De Tornyay & Thompson, 1987)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ในประเทศไทย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาจำแนกตามความแตกต่างด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี สาขา หรือคณะที่เรียน เพื่อที่จะจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับแต่ละรูปแบบการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามจากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยที่ผ่านมา ยังไม่สามารถสรุปได้แน่ชัดจากผลการวิจัยในอดีตว่า ปัจจัยส่วนบุคคลในเรื่องใดส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ในลักษณะใด ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างบุคคลในรูปแบบการเรียนรู้ มีประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอนในแง่การส่งเสริมการเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพและทำให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ทั้งนี้เพื่อนำผลการศึกษามาเป็นแนวทางพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ การพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และการจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา กับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

การทบทวนวรรณกรรม

รูปแบบการเรียนรู้มาจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษ Learning Style ซึ่งมีผู้แปลเป็นภาษาไทยไว้หลากหลายคำ เช่น ลีลาการเรียนรู้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553) วิธีการเรียน (กรมวิชาการ, 2544) รูปแบบการเรียน (แสงหล้า โปธา และคณะ, 2548) ลักษณะการเรียนรู้ (วรพงศ์ ไชยฤกษ์, 2549) เป็นต้น สำหรับราชบัณฑิตยสถาน (2553: 257) ได้ให้ความหมาย รูปแบบการเรียนว่าหมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ที่แต่ละคนใช้เป็นแนวทางในการเรียนรู้และแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนเรื่องหนึ่ง ๆ ในบริบทของการเรียน ได้มีผู้สนใจศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา กับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถนำมาสรุปได้ดังนี้

(ก) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับรูปแบบการเรียน

วัฒนพร พัฒนภักดี และ พัชรี ดวงจันทร์ (2557) ศึกษาเรียนรู้ของนิสิตเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงใช้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษานี้ขัดแย้งกับผลการศึกษาของ อภินันท์ สิริรัตนจิตต์ และ ยุวัลดา ชูรักษ์ (2556) และจุฑาทาร์ตัน ช่างทอง (2559) ที่ศึกษาพบว่า นักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงใช้รูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน

(ข) ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีที่เรียนกับรูปแบบการเรียน

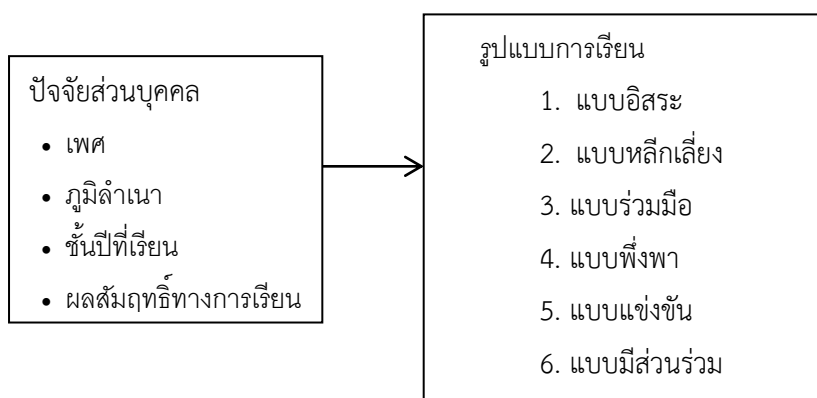
ศิริรัตน์ จำปีเรือง, จิราจันทร์ คณชา และวงศ์สิริ แจ่มฟ้า (2553) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีที่เรียนกับรูปแบบการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์ จังหวัดนครสวรรค์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกันใช้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของงานวิจัยอื่น ๆ (เช่น วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และ กุลฤดี จิตตยานันท์, 2556; วัฒนพร พัฒนภักดี และ พัชรี ดวงจันทร์, 2557; พูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์ และ พรศรี ตีสระเตติวัฒน์, 2558) ในขณะที่ อภินันท์ สิริรัตนจิตต์ และ ยุวัลดา ชูรักษ์ (2556) ศึกษาเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่ พบว่า นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน แม้ว่านักศึกษาจะเรียนต่างชั้นปีกัน

(ค) ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนของนักศึกษากับรูปแบบการเรียน

ศิริรัตน์ จำปีเรือง, จิราจันทร์ คนทา และ วงศ์สิริ แจ่มฟ้า (2553) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สวรรค์ประชารักษ์ จังหวัดนครสวรรค์ ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของจุฑารัตน์ ช่างทอง (2559) ซึ่ง ศึกษา รูปแบบการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกสารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า ผลการเรียนกับรูปแบบการเรียนของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กัน

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้น พบว่า ผู้เรียนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันอาจใช้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรีซึ่งมีลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน เนื่องจากมีนักศึกษาเป็นจำนวนมากที่มีภูมิลำเนาจากต่างจังหวัด จะใช้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างกันหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มาเป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการจัดการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพการเรียนรู้สูงสุด ส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่สูงขึ้นต่อไป

ผู้วิจัยนำมากำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ซึ่งมีจำนวนนักศึกษารวม 7,617 คน (มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, สำนักทะเบียนและบริการการศึกษา, 2559)

คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการหาขนาดตัวอย่างของ Yamane (1973) ในกรณีที่ทราบจำนวนประชากร ซึ่งมีสูตรในการคำนวณดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + NE^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

E แทน ค่าความคลาดเคลื่อนสูงสุดในการประมาณ

จากสูตรข้างต้น คำนวณหาขนาดของตัวอย่าง เมื่อกำหนดให้มีคลาดเคลื่อนสูงสุดในการประมาณเป็นร้อยละ 5 ขนาดของประชากร 7,617 คน ($N = 7,617$) คำนวณได้จำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 381 คน สุ่มตัวอย่างนักศึกษาในมหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 381 คน พบว่า มีแบบสอบถามที่นักศึกษาตอบแบบสอบถามครบสมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 340 ชุด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ให้นักศึกษาตอบด้วยตนเอง โดยแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ได้แก่ เพศ ชั้นปี ภูมิภาค ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เกรดเฉลี่ยสะสม)

ส่วนที่ 2 : แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมบ่งชี้รูปแบบการเรียนของนักศึกษา เป็นคำถามรูปแบบการเรียนตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman (1975) ซึ่งมี 6 รูปแบบ คือ 1. แบบแข่งขัน (Competitive) 2. แบบร่วมมือ (Collaborative) 3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) 4. แบบมีส่วนร่วม (Participant) 5. แบบพึ่งพา (Dependent) และ 6. แบบอิสระ (Independent) รูปแบบการเรียนแต่ละแบบมีข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ รวมคำถาม 30 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

แบบสอบถามได้มีการตรวจสอบคุณภาพ โดยตรวจสอบค่าความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ผลการตรวจสอบจากพบว่า แบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้องหรือค่า IOC (Index of item objective congruence) เกิน 0.5 ทุกข้อคำถามซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปตรวจสอบค่าความเที่ยง (reliability) โดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน และนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาความเที่ยง โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) พบว่า แบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงของรูปแบบการเรียนทั้ง 6 รูปแบบอยู่ระหว่าง 0.711 - 0.850 แสดงว่า แบบสอบถามมีค่าความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ เนื่องจากเกณฑ์การพิจารณาค่าความเที่ยงที่ใช้ได้ควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.7 (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2545) จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. บรรยายลักษณะทางสังคมภูมิหลัง และรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยใช้การทดสอบแบบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) และการทดสอบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Correlation Coefficient test)

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง 340 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย (นักศึกษาหญิง 224 คน คิดเป็นร้อยละ 65.9 และนักศึกษาชาย 116 คน คิดเป็นร้อยละ 34.1) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 จนถึงชั้นปีที่ 4 ในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน นักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีภูมิลำเนาจากต่างจังหวัด (ร้อยละ 70.6) นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานครมีเพียงร้อยละ 29.4

รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา

จากการสอบถามนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาที่บ่งบอกถึงรูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman (1975) ซึ่งมีรูปแบบการเรียนรู้ 6 รูปแบบ แต่ละแบบมีข้อความจำนวน 5 ข้อ รวมข้อความ 30 ข้อ ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย และแบ่งระดับรูปแบบการเรียนรู้โดยพิจารณาจาก *ค่าเฉลี่ย* ตามเกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.3 - 5.0	ตรงกับพฤติกรรมของนักศึกษาในระดับสูงมาก
3.5 - 4.2	ตรงกับพฤติกรรมของนักศึกษาในระดับสูง
2.7 - 3.4	ตรงกับพฤติกรรมของนักศึกษาในระดับปานกลาง
1.9 - 2.6	ตรงกับพฤติกรรมของนักศึกษาในระดับต่ำ
1.0 - 1.8	ตรงกับพฤติกรรมของนักศึกษาในระดับต่ำมาก

เมื่อนำค่าเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบมาเรียงลำดับได้ผลลัพธ์ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ลำดับคะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการเรียน 6 แบบ

ลำดับที่	รูปแบบการเรียน	ค่าเฉลี่ย	ระดับ
1	แบบมีส่วนร่วม	3.84	สูง
2	แบบอิสระ	3.75	สูง
3	แบบร่วมมือ	3.60	สูง
4	แบบแข่งขัน	3.49	ปานกลาง
5	แบบพึ่งพา	3.43	ปานกลาง
6	แบบหลีกเลี่ยง	2.91	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นการใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระ และแบบร่วมมือ ด้วยค่าเฉลี่ยที่ใกล้เคียงกัน ส่วนรูปแบบการเรียนที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุดคือรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา

เพื่อให้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานวิจัยดังนี้

(ก) สมมติฐาน “นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน”

(ข) สมมติฐาน “นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานครกับที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน”

(ค) สมมติฐาน “นักศึกษาต่างชั้นปีกันมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน”

(ง) สมมติฐาน “รูปแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษา”

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน (ก) “นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน” ใช้การทดสอบแบบที (t-test) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงและแบบร่วมมือไม่แตกต่างกัน แต่มีรูปแบบการเรียนแบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยนักศึกษาหญิงมีรูปแบบการเรียนแบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาชาย

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน (ข) “นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานครกับที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน” ใช้การทดสอบแบบที (t-test) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานครกับที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดมีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน แต่มีรูปแบบการเรียนแบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบพึ่งพา และแบบแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 2) โดย

นักศึกษากรุงเทพ ฯ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระมากกว่านักศึกษาต่างจังหวัด
 นักศึกษาต่างจังหวัด มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมากกว่านักศึกษากรุงเทพ ฯ
 นักศึกษากรุงเทพ ฯ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพามากกว่านักศึกษาต่างจังหวัด
 นักศึกษากรุงเทพ ฯ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาต่างจังหวัด

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างรูปแบบการเรียนรู้ระหว่างนักศึกษาต่างชั้นปี

รูปแบบการเรียนรู้	n	$\bar{x}$	SD	F	p-value
แบบอิสระ					
ชั้นปีที่ 1	96	3.73	0.65	0.420	0.739
ชั้นปีที่ 2	91	3.77	0.08		
ชั้นปีที่ 3	78	3.66	0.07		
ชั้นปีที่ 4	75	3.76	0.34		
แบบหลีกเลี่ยง					
ชั้นปีที่ 1	96	2.87	0.71	1.925	0.125
ชั้นปีที่ 2	91	2.84	0.79		
ชั้นปีที่ 3	78	3.02	0.41		
ชั้นปีที่ 4	75	2.77	0.71		
แบบร่วมมือ					
ชั้นปีที่ 1	96	3.50	0.66	.572	0.634
ชั้นปีที่ 2	91	3.60	0.63		
ชั้นปีที่ 3	78	3.49	0.46		
ชั้นปีที่ 4	75	3.51	0.60		
แบบพึ่งพา					
ชั้นปีที่ 1	96	3.50	0.47	12.145	0.000**
ชั้นปีที่ 2	91	3.44	0.59		
ชั้นปีที่ 3	78	3.07	0.69		
ชั้นปีที่ 4	75	3.55	0.45		
แบบแข่งขัน					
ชั้นปีที่ 1	96	3.56	0.60	5.057	0.002**
ชั้นปีที่ 2	91	3.57	0.64		
ชั้นปีที่ 3	78	3.26	0.46		
ชั้นปีที่ 4	75	3.49	0.58		

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความแตกต่างรูปแบบการเรียนระหว่างนักศึกษาต่างชั้นปี (ต่อ)

รูปแบบการเรียน	n	$\bar{x}$	SD	F	p-value
แบบมีส่วนร่วม					
ชั้นปีที่ 1	96	3.93	0.47	26.028	0.000**
ชั้นปีที่ 2	91	3.88	0.56		
ชั้นปีที่ 3	78	3.31	0.31		
ชั้นปีที่ 4	75	3.85	0.45		

** p-value < 0.01

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน (ค) “นักศึกษาต่างชั้นปีกันมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน” ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาต่างชั้นปีกันมีรูปแบบการเรียนแบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบร่วมมือไม่แตกต่างกัน แต่มีรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดย

นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพามากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน (ง) “รูปแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษา” วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson’s Correlation Coefficients) ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนกับเกรดเฉลี่ยสะสม

รูปแบบการเรียน	แบบอิสระ	แบบหลีกเลี่ยง	แบบร่วมมือ	แบบพึ่งพา	แบบแข่งขัน	แบบมีส่วนร่วม
เกรดเฉลี่ย	0.079	-0.237**	0.051	0.072	0.027	0.202**
สะสม	(0.296)	(0.002)	(0.502)	(0.343)	(0.723)	(0.007)

** p < .01

จากตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 พบว่า

เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม และมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง หมายถึง การใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมจะมีส่วนช่วยให้นักศึกษามีเกรดเฉลี่ยสะสมสูงขึ้น ในขณะที่ การใช้รูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงจะมีส่วนทำให้นักศึกษามีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำลง

ส่วนรูปแบบการเรียนอีก 4 แบบ คือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบแข่งขัน ไม้มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา หมายถึง การใช้รูปแบบการเรียน 4 แบบ นี้ ไม่ส่งผลต่อเกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และใช้รูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยก่อนหน้าที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับปริญญาตรีเช่นเดียวกัน โดยผลการวิจัยอื่นพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และใช้รูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด (ศิริรัตน์ จำปีเรือง, จิราจันทร์ คณทา และ วงศ์ศิริ แจ่มฟ้า, 2553; ทะนงศักดิ์ โสวัจสตากุล, 2554; วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และ กุลฤดี จิตตยานันท์, 2556; อภินันท์ สิริรัตนจิตต์ และ ยุวัลดา ชูรัช, 2556; วัฒนพร พัฒนภักดี และ พัชรี ดวงจันทร์ , 2557; พูลสุข เจนพานิชย์ และคณะ, 2558; จุฑารัตน์ ช่างทอง, 2559) ซึ่งรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีลักษณะที่นักศึกษาไม่สนใจเรียน ไม่กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมกับอาจารย์และเพื่อน การเรียนในลักษณะนี้ส่งผลเสียต่อคุณภาพการเรียนการสอน นักศึกษาส่วนใหญ่จึงไม่เลือกใช้รูปแบบการเรียนในลักษณะนี้

2. ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาต่างจังหวัดมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมากกว่านักศึกษากรุงเทพฯ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด เมื่อเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่ต้องอยู่หอพัก อยู่ห่างไกลจากพ่อแม่ผู้ปกครอง ขาดผู้ที่คอยดูแลควบคุมการเรียน ทำให้ขาดเรียนบ่อย จึงเรียนไม่ทันเพื่อน ทำให้ไม่สนใจเรียน ดังนั้น นักศึกษาต่างจังหวัดมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมากกว่านักศึกษากรุงเทพฯ

3. ผลการศึกษาพบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง หมายถึง การใช้รูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงจะมีส่วนทำให้นักศึกษามีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำลง ทั้งนี้เพราะรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงมีลักษณะของการเรียนที่นักศึกษาไม่กระตือรือร้นในการเรียน รู้สึกเบื่อหน่ายการเรียน ไม่สนใจการเรียน ไม่สนใจการเข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนและอาจารย์ ทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหาในบทเรียนและไม่เข้าใจงานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำ จึงทำให้ผลการเรียนไม่ดี เกรดเฉลี่ยต่ำกว่าเพื่อนที่ใช้รูปแบบการเรียนแบบอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ

ก) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการศึกษาที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี โดยใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมนี้เป็นรูปแบบการเรียนที่ดี เหมาะสมกับสภาพการเรียนในปัจจุบันที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ร่วมอภิปรายกับเพื่อน ๆ และอาจารย์ ดังนั้นทางอาจารย์และผู้บริหาร มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี ควรมีกิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมรูปแบบการเรียน

แบบมีส่วนร่วมให้กับนักศึกษา เช่น การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยส่งเสริมการทำกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากขึ้น อาจารย์ผู้สอนอาจใช้เฟซบุ๊ก หรือแอปพลิเคชันไลน์ มาเป็นเครื่องมือในการทำกิจกรรมร่วมกัน

ข) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ในการศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งให้ข้อมูลในภาพกว้าง แต่ไม่ได้ให้ข้อมูลในเชิงลึก เช่นในการศึกษานี้พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงมากกว่านักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพฯ ซึ่งการเรียนรูปแบบหลีกเลี่ยงเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่เหมาะสม นักศึกษาไม่ควรนำมาใช้ ผลการศึกษานี้จึงอาจต้องการข้อมูลในเชิงลึกกว่า เพราะเหตุใดนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดจึงใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง ซึ่งการให้ได้ข้อมูลเชิงลึกในลักษณะนี้อาจต้องใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ร่วมกับการวิจัยเชิงปริมาณนี้ด้วย

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2557). **จำนวนนิสิต นักศึกษาทั้งหมดของ**

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำแนกตามสถาบันการศึกษา ระดับการศึกษา และเพศ ปีการศึกษา 2557 สำนักงานสถิติแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2558 จากเว็บไซต์ M-society

https://www.m-society.go.th/ewt_news.php?nid=14553

กรมวิชาการ. (2544). **กลวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวิธีการเรียน (Learning Style).**

กรุงเทพมหานคร: **คุรุสภา.**

จุฑารัตน์ ช่างทอง. (2559). **รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาวิชาเอกสารสนเทศศาสตร์และบรรณารักษศาสตร์**

คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. Veridian E-Journal, Silpakorn University

ฉบับภาษาไทย มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 9(3), 165-176.

ทีศนา แชมมณี. (2551). **ลีลาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ :** สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทะนงศักดิ์ โสวัจสสุตกุล. (2554). **รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม**

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม, 10(2), 273-281.

พูลสุข เจนพานิชย์ วิสุทธิพันธ์ และ พรศรี ตีสรเตตวิวัฒน์. (2558). **รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล**

โรงพยาบาลรามาริบัติ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาริบัติ มหาวิทยาลัยมหิดล.

วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข, 25(1), 70-82.

เพ็ญพนา พ่วงแพ และอรพิน ศิริสัมพันธ์. (2558). **“การพัฒนาแบบการเรียนรู้การสอน เพื่อส่งเสริมสมรรถนะ**

การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ สังคมศึกษาสำหรับนักศึกษาวิชาชีพรู”. Veridian E-Journal,

Silpakorn University ฉบับภาษาไทย มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 8(1), 430 - 447.

- มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครบุรี, สำนักทะเบียนและบริการการศึกษา. (2559). สถิติข้อมูลจำนวนนักศึกษาประจำปีการศึกษา 2558.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). **พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)**. กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). ลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของ ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. **วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ**. 18(1): 75 – 90.
- วัฒน์พร พัฒนภักดี และ พัชรี ดวงจันทร์. (2557). รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. **เสวนาสารเภสัชกรรมและบริการสุขภาพ**, 1(3), 64-73.
- วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และ กุลฤดี จิตตยานันต์. (2556). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีรัช. **วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา**. 19(2), 60-72.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2545). **ทฤษฎีการประเมิน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ จำปีเรือง, จิราจันทร์ คมทา และ วงศ์สิริ แจ่มฟ้า. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล. **วารสารวิจัยทางวิทยาศาสตร์สุขภาพ**, 4(2), 21-28.
- แสงหล้า โปธา และคณะ. (2548). รายงานการวิจัย รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อภินันท์ สิริรัตนจิตต์ และ ยุวัลดา ชูรักษ์. (2556). **รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่**. การประชุมมหาดใหญ่วิชาการ ครั้งที่ 4 วันที่ 10 พฤษภาคม 2556 เรื่อง การวิจัยเพื่อพัฒนาสังคมไทย. (อินเทอร์เน็ต). สืบค้นเมื่อ 25 ตุลาคม 2557 จาก http://www.hu.ac.th/conference2013/Proceedings2013/pdf/Book3/Describe2/390_435-440.pdf

ภาษาต่างประเทศ

- De Tornyay, R., & Thompson, M. A. (1987). *Strategies for teaching nursing*. John Wiley & Sons.
- Grasha, A. & Reichman, S. (1975). *Workshop handout on learning styles*. Ohio: Faculty of Research Center, University of Cincinnati.
- Kolb, D. A. (1985). **Learning style inventory**. Boston: McBer & Company.
- McCarthy, B. (1997). A tale of four learners: 4MAT's learning styles. **Educational Leadership**, 54, 46-51.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**, 2nd Ed., NewYork: Harper and Row.